

WEER THUIS

Prins Miran kwam als eerste van de koningskinderen terug bij het kasteel. Hij rende meteen naar de ziekenkamer van zijn vader. Al zijn enthousiasme over zijn avonturen in het noorden verdwenen op slag toen hij zijn vader zag liggen. Of beter gezegd: de schim van wie ooit zijn vader was geweest. De krachtige, goedlachse man was veranderd in een geraamte dat door een grauwe huid bij elkaar gehouden werd.

‘O, vader.’ Miran greep de uitgemergelde hand van de koning. ‘Ik ben weer thuis. En ik heb u zoveel te vertellen.’ De ogen van de koning bleven gesloten, maar er verscheen een flauwe glimlach op zijn lippen. ‘Fijn dat je er bent, jongen.’ De woorden waren zo zacht, dat Miran zich afvroeg of ze werkelijk gesproken waren.

De deur ging open en vanuit de gang wenkte zijn moeder. Miran kneep nog een keer in de hand van zijn vader, alsof hij koning Hildemar op die manier kracht kon geven, en liep toen naar zijn moeder voor een dikke knuffel.

‘Wat ben ik blij dat je veilig thuis bent,’ zei koningin Samara. Ze hield haar zoon vast alsof ze hem nooit meer los wilde laten. ‘Er is iets vreselijks gebeurd. Piraten hebben Ellianne ontvoerd.’

‘Wat?’ Prins Miran maakte zich los van zijn moeder.

‘Ze is ontvoerd voor losgeld!’ riep de koningin. ‘We hebben betaald wat we konden, maar de schatkist was bijna leeg.

Ik weet niet wat ik moet doen. Eerst je vader, nu je zus...’ Miran maakte zich niet heel veel zorgen over Ellianne. ‘Ze is slim, ze vindt een manier om thuis te komen, dat weet ik zeker.’

Een paar dagen later kwam prinses Aurelia thuis, met een hoofd vol tegenstrijdige gedachten. Ze had geleerd hoe ze de bevolking een beter leven kon geven, nu en vooral in de toekomst. Maar de veranderingen die ze daarvoor moest doorvoeren, zouden van haar de meest gehate koningin ooit maken. Terwijl ze juist zo graag geliefd wilde zijn. De bevolking hoopte op een luxueus leventje, maar dat kon zij hen niet geven. Sterker nog: ze zouden het beetje luxe wat ze hadden eerst moeten inleveren: geen vlees meer eten, geen eigen spullen houden. Aurelia vreesde dat de mensen het niet zouden snappen. Dat zelfs de koning het niet zou snappen. Maar toen ze hem zag, vreesde ze iets heel anders: dat ze haar vader ieder moment kon verliezen.

Miran en Aurelia brachten vele uren door aan zijn ziekbed. Hoe vaak ze het ook probeerden, de koning wilde hun verhalen niet horen. ‘Als Ellianne terug is,’ mompelde hij krachteloos.

Maar de drie weken waren al verstreken en Ellianne was nog steeds niet thuis. Er was ook geen enkel bericht van het schip dat losgeld was gaan brengen. De koningin vreesde dat ze haar dochter nooit meer zou zien. Miran en Aurelia hadden nog steeds het vertrouwen dat hun zus zou thuiskomen, maar het duurde te lang. Veel te lang.

Daarom drongen ze er bij hun vader op aan niet langer te wachten.

‘We geven Ellianne nog een dag en nacht,’ fluisterde de koning. ‘Morgen zal ik jullie plannen aanhoren.’

Terwijl koningin Samara uitkeek over zee in de hoop het schip met haar dochter te zien aankomen, oefenden prins Miran en prinses Aurelia hun toespraak. Iedereen sliep slecht die nacht.

De volgende ochtend zat de koning voor het eerst sinds weken rechtop in bed. Hij had een versterkend middel gekregen van de hofarts en dat middel deed wonderen. De hofarts had de koning meermalen gewaarschuwd dat het middel een hoge prijs had, maar Hildemar wist dat hij vandaag de belangrijkste beslissing van zijn leven moest nemen en was bereid die prijs te betalen voor een paar uur kracht en helderheid.

Omdat prins Miran als eerste was thuisgekomen, mocht hij als eerste het woord voeren, tot ergernis van Aurelia.

‘Vader,’ begon Miran, ‘jij wenst een beter leven voor je onderdanen. We hebben scheepsladingen eten nodig, een nieuwe veestapel, we moeten bomen planten en de grond vruchtbaar maken. Daarvoor is geld nodig, veel geld. Daarom ben ik op expeditie gegaan naar het onherbergzame noorden van ons eiland. En je raadt nooit wat ik daar gevonden heb...’ Miran hield even stil om de spanning op te bouwen en kreeg een geërgerde blik van zijn zus. ‘Goud! Er zit goud in de bergen!’ Hij haalde een klompje uit zijn zak en toonde het aan zijn vader.

Zoals Miran gehoopt had, brak er een glimlach door op het gezicht van de koning. ‘Is dat echt goud?’

‘Ja, vader,’ bezwoer Miran. ‘Ik heb een rijke goudader gevonden.’ Nu moest hij eerlijk zijn. ‘Het goud is alleen moeilijk te winnen. Het ligt op een haast onbereikbare plek. Een gevaarlijke plek. De lucht is daar zo ijl dat je bijna niet kunt ademen. Als we daar mensen naartoe sturen, zullen er ongelukken gebeuren.’ Hij hoefde maar aan Tammo te denken, de jongen die al zijn hele leven in de bergen woonde en toch in een spleet gevallen was en zijn been gebroken had. ‘De mensen zullen verschrikkelijk hard moeten werken om het goud uit de bergen te halen, maar daar krijgen ze ook veel voor terug! Met het goud dat zij winnen kunnen wij een einde maken aan de honger. Als ik de nieuwe koning word, zal ik ieder goudklompje besteden aan een beter leven voor onze mensen.’

‘En hoeveel goud is er dan?’ vroeg Aurelia kritisch.

‘Genoeg om alles te kopen wat onze bevolking en het eiland nodig heeft.’

‘En wat als die goudader van jou op is? Waar blijf je dan met je mooie plan?’

Daar had Miran nog niet over nagedacht. ‘Daar vinden we tegen die tijd wel een oplossing voor. Ik weet zeker dat er meer goud in de bergen zit dan die ene ader.’

‘Ik vind het heel kortzichtig allemaal,’ zei Aurelia.

Miran wilde geen ruzie maken bij hun zieke vader. ‘Wat heb jij bedacht dan? Kun jij de honger in één klap oplossen?’

Even betrok Aurelia's gezicht, maar al snel keerde haar zelfverzekerdheid terug. Haar plan was het beste voor de bevolking, zeker op de lange termijn. Daar moest ze haar vader op wijzen. Die keek nog steeds verlangend naar het stukje goud in Mirans handen. 'Goud kan voor de korte termijn misschien een oplossing bieden, maar als we echt een beter leven willen voor onze mensen, dan zullen er grote veranderingen moeten plaatsvinden. We hebben jarenlang meer genomen dan ons eiland kon geven en dat heeft geleid tot de huidige problemen.'

Ze nam even tijd om haar woorden goed te kiezen. 'Ik ben op een eiland geweest waar de mensen in evenwicht leven met de natuur. Zij hebben alle vorm van luxe opgegeven en ze eten geen dierlijke producten. Er zijn geen rijke of arme mensen, iedereen heeft evenveel, zelfs de leider woont niet in een kasteel en heeft geen bediendes.'

Ze hoorde Miran gniffelen, maar negeerde hem. 'De mensen leven daar een goed en eerlijk leven. Hun eiland is prachtig en de natuur geeft ze alles wat ze nodig hebben. Zij lijden geen honger, er is geen jaloezie. Ik ben daar een week geweest en kan oprecht zeggen dat de mensen gelukkig zijn.'

'En wat is dan precies je plan?' vroeg Miran.

'Dat we met minder genoeg gaan nemen. Kijk ons nou, we wonen met zijn vijven in een gigantisch kasteel, er staat altijd eten voor ons klaar, we hebben meer kleren dan we ooit kunnen dragen. We gaan alles wat er is eerlijk verdelen onder iedereen. Waarom moet ieder huishou-

den een hamer en een zaag hebben? Je kunt die ook met elkaar delen. Zo bespaar je op de natuurlijke grondstoffen. We gaan sowieso geen bomen meer kappen en we stoppen met het eten van vlees, waardoor we de weides kunnen gebruiken om gewassen te telen en zo meer monden kunnen voeden.'

'Veel plezier met je plan, ik doe niet mee,' zei Miran.

Dat was nou precies de kortzichtige reactie die ze gevreesd had. 'Als ik koningin ben, doe jij wat ik zeg,' zei ze om haar vader te laten zien dat ze een goede leider zou zijn. 'Jij denkt alleen aan de korte termijn en aan jezelf. Dat heeft vader ook gedaan en hij vindt nu dat het anders moet, toch, vader?'

De koning knikte.

'Het klopt dat we in eerste instantie luxe en bezit moeten inleveren, terwijl ik onze mensen gun dat ze alles krijgen wat ze wensen. Maar meer is niet beter, dat heb ik nu ingezien. Juist als we allemaal genoeg nemen met minder, is er voldoende voor iedereen! We moeten het eiland de kans geven om te herstellen zodat niet alleen wij, maar ook de generaties na ons een goed leven kunnen leiden.' Verwachtingsvol keken Aurelia en Miran naar hun vader. 'Jullie hebben beiden goed gesproken. Ik wil nu rustig over jullie woorden nadenken. Kom over een uur terug met mijn adviseurs, zodat iedereen kan horen wat mijn beslissing is.'

Enigszins teleurgesteld verlieten de koningskinderen de ziekenkamer van hun vader.

Terwijl de koning lag te peinzen en te piekeren, werd de deur van zijn kamer opengegooid. 'Vader, ik ben thuis!' Het was Ellianne, die met een blos op haar wangen kwam binnengestormd. 'Je ziet er goed uit, vader. Ben ik te laat? Heb je de troonopvolger al aangewezen?'

De koning klopte met zijn hand op het bed en Ellianne ging op het randje van het matras zitten.

'Jij bent nooit te laat, mijn eigenzinnige meisje. Wat ben ik blij je veilig terug te zien. Namen de piraten genoeg met het losgeld?'

'Niet echt, maar ik heb mijn vrijheid teruggekocht met een uitvinding.' Tijdens haar gevangenschap had ze een vrijgbaar schild ontworpen, waarachter de piraten pijlen konden afschieten zonder zelf geraakt te worden. 'Ik heb zoveel ideeën, vader.'

'Vertel ze dan maar,' zei hij, ook al voelde hij dat het versterkende middel begon uit te werken.

'Ik wil geen normale koningin worden, maar een piratenkoningin. Piraterij is niet zo vreselijk als wij dachten. Je hebt namelijk ook eerlijke piraten, die stelen van de rijken en geven het aan de armen. En de armen, dat zijn wij. Ons eiland levert gewoon niet genoeg op, daarom moeten wij het ergens anders halen.'

Ellianne zag de diepe frons op het voorhoofd van haar vader en ging verder: 'We ontmantelen de vissersvloot en maken daar snelle piratenschepen van. Ik leer de bevolking kapen zonder bloedvergieten, want dat vind ik wel heel belangrijk. Wij zijn geen moordenaars! We stelen

geen schepen of levens, alleen maar voorraad. Ik heb nu een paar weken geleefd als piraat en ik heb gezien dat het kan. Ik weet zelfs hoe het beter kan! Onze bevolking zal gelukkig worden. Dat zijn de piraten ook. Ik ben op hun eiland geweest, dat is nog schraler dan dat van ons, maar alle mannen, vrouwen en kinderen daar hebben een goed leven. En dat is toch wat jij wilde?'

'Jouw plan gaat ten koste van andere mensen,' zei de koning.

'Het gaat ten koste van de rijkdom van andere mensen. Dat is iets heel anders, vader. De wereld is oneerlijk verdeeld. Ik wil hem wat eerlijker maken.'

Zo klonk het plan van zijn dochter nog nobel ook. 'Laat me dan nu alleen,' zei hij.

Een uur later was de ziekenkamer gevuld met de hele koninklijke familie en alle trouwe adviseurs. Het opwekkende middel was uitgewerkt en inmiddels betaalde de koning de prijs. Met iedere moeizame ademtocht voelde hij zijn einde dichterbij komen. Maar hij moest nog even volhouden.

'Fijn dat jullie... er zijn,' hakkelde hij. Zijn woorden klonken zo zacht, dat de aanwezigen zich dicht naar de koning toe bogen.

'Vader, wat is uw beslissing?' vroeg Aurelia. 'Wie kiest u als troonopvolger?'

'Ik wil... mijn grootste wens... mijn onderdanen... beter leven.' Ieder woord was een strijd, terwijl hij nog zoveel

wilde zeggen. 'Ik ben trots... drie prachtige kinderen.'

Ellianne begon te snikken.

'Ieder plan...' Hij moest even stoppen om adem te halen en op krachten te komen, '...positieve en negatieve kanten.'

Weer moest de koning uithijgen.

'Ik denk...' Zijn gezicht verkrampte en hij bracht zijn hand naar zijn borst.

'Vader!' riepen Aurelia, Ellianne en Miran tegelijkertijd.

De vingers van de koning ontspanden en hij slaakte een zucht. 'Ik wil...'

En toen stopte het.

Alles.

Het leven was uit de koning weggevloeid.

Met tranen in de ogen keek de drieling elkaar aan. Vader was dood!

De onbeantwoorde vragen vulden de hele kamer. Hoe moest het nu verder? Welk plan was het beste? Wie van de drie moest koning Hildemar opvolgen?

Colofon

De laatste wens van de koning

© Uitgeverij Delubas, Drunen

www.delubas.nl

Auteur: Bianca Mastenbroek

Illustrator: Daniëlle Futselaar

Realisatie: Projectgroep Delubas

Redactie: Karine Jekel, Henriette Raudszus

Vormgeving: Judith Brinkman, Evelien Oerlemans

delubas

